

BÜYÜK DOSTLUK

Uğur böceği Pıtır ve arkadaşı Çıtır bir ormanda yaşıyorlardı. Orman, kocaman kocaman ağaçları ve onların altındaki çayır çimenleriyle binbir çeşit çiçekleriyle çok güzel bir yerdi. Kuşlar, çekirgeler ve dere kenarında şarkı söyleyen kurbağaların sesleri ormanı şenlendiriyordu.

Pıtır ve Çıtır şimdiye kadar bu ormandan hiç ayrılmamışlardı. Ormanda gezip oynamayı çok seviyorlardı. Her gün farklı yerleri gezip yeni yerler keşfediyorlardı.

Pıtır ve Çıtır bir gün kırlarda sohbet ederken yanlarına bir uğurböceği daha geldi. Bu uğurböceği gezmeyi çok sevdiği için arkadaşları ona Gezgin ismini takmıştı.

Gezgin, çimenler arasında sohbet eden Pıtır ve Çıtır'a yaklaşarak :

– Merhaba arkadaşlar. Benim adım Gezgin. Sizin adınız ne? dedi.

– Merhaba! Benim adım Çıtır, arkadaşımın adı da Pıtır. Tanıştığımıza memnun oldum. Biz, şuradaki ormanda yaşıyoruz.

– Ben gezmeyi, farklı yerler görmeyi çok severim. Siz de sever misiniz?

– Biz de gezmeyi çok severiz. Hatta buralarda gezmediğimiz yer yoktur, dedi Çıtır gururlanarak. Gezgin:

– Buraların neresini geziyorsunuz ki? Şu orman çok küçük. Ben çok daha büyük ormanlardan, farklı yerlerden bahsediyorum. Bu küçücük orman da bir şey mi!

Pıtır ve Çıtır hiçbir şey söyleyememişti. Gezgin, kendilerinin haftalarca gezdiği ormanı küçük buluyordu.

Gezgin konuşmasını sürdürdü:

– Ben de eskiden bu ormanın çok büyük, çok güzel olduğunu düşünürdüm. Ancak daha sonra bu ormandan ayrılıp başka yerler gezdim. Sonuçta buralardan çok daha güzel yerler olduğunu gördüm. Çıtır'la Pıtır daha bir merakla Gezgin'e bakarlarken o konuşmasına devam etti:

– Biliyor musunuz arkadaşlar, o kadar güzel yerler var ki mutlaka gezip görmelisiniz! Her neyse oraları anlatmakla bitiremem. Aradaki farkı ancak gezip görerek anlarsınız. Şimdi bana müsaade, gitmem gerekiyor. Gezmem gereken daha çok yer var, diyerek uçup gitti.

İki arkadaş sanki rüyada gibiydiler. Demek bu çok sevdikleri ormandan daha büyük ve daha güzel yerler vardı. Acaba oralar nasıl yerlerdi?

Çıtır, Gezgin'i dinledikten sonra farklı yerleri düşünmeye başlamıştı.

Pıtır'ı ikna edebilirse Gezgin'in söylediği yerleri görmeye gidebilirlerdi. Ne de olsa şimdiye kadar bu ormanı beraber gezmişlerdi. Başka yerleri de beraber gezebilirlerdi. Bu düşüncelerle Pıtır'a:

– Biliyor musun, Gezgin'in söyledikleri benim çok ilgimi çekti. Bu ormandan daha büyük ve güzel yerler varmış. Ne dersin biz de oralara gidelim mi?

Pıtır, bu soruya biraz düşündükten sonra şöyle cevap verdi:

– Hayır Çıtır, biz daha küçüğüz, o kadar yeri gezmeye gücümüz yetmez. Yarı yolda kalır,

kayboluruz. Hem zaten ormanın ne gibi tehlikelerle dolu olduğunu bilmiyoruz. Ayrıca bu işe ailelerimiz de izin vermez.

– Ama biz çok uzağa gitmeyeceğiz ki!

– Hayır, ben gitmem!

– Öyle olsun! Demek en yakın arkadaşını yalnız bırakacaksın!

Pıtır, arkadaşlığa çok önem verirdi. Bu ormanı çok seviyordu ve başka yerlere gitmeyi de istemiyordu. Ama arkadaşını böyle uzun bir yolculukta yalnız bırakmaya da gönlü razı olmuyordu. En iyisi onu bu yolculuktan vazgeçirmekti.

– Ben izin almadan gitmek istemiyorum Çıtır, dedi.

– Ama izin isteyince de vermezler ki!

– Ailelerimiz bizim iyiliğimizi ister. Başımıza kötü bir şey gelmesinden korktukları için izin vermezler. Gitmesek olmaz mı?

– Seni bilmem, ama ben gideceğim. Seninle birlikte gezmeyi isterim, sen gelmesen de ben gideceğim.

Pıtır, Çıtır'ı bir türlü ikna edememişti. En sonunda arkadaşını kırmamak için Çıtır'la birlikte yola çıkmayı kabul etti.

Vakit geç olduğu için sabah buluşmaya karar vererek evlerine gittiler.

Sabah olunca iki arkadaş buluşup yola çıktı. Güzel yerler gezip görecekler ve bilgilerini arttıracaklardı. Geri döndüklerinde gördükleri yerleri övünerek arkadaşlarına anlatacaklardı.

Giderek yaşadıkları çevreden uzaklaşıyorlardı. Kendi ormanlarını geçip başka bir ormana gelmişlerdi. Bu orman, gerçekten çok güzeldi. Büyük büyük ağaçlar ve rengârenk çiçekler vardı. Ormanda yol alırken daha önce görmedikleri birçok hayvan da görüyorlardı.

Fakat etrafın güzelliklerini seyrederken önlerine dikkat etmiyorlardı. Pıtır biraz daha önde uçuyordu. Anîden bir şeye takıldığını hissetti. Kanatlarını hareket ettiremiyordu. Sanki bir şeye yapışmış gibiydi.

Çıtır'ı uyarmak istedi. Ancak o da bu garip şeye takılıp kalmıştı. Bu da neydi böyle?

Pıtır:

– Aman Allah'ım bu bir örümcek ağı! diye

bağırdı. Şimdi ne yapacaklardı. Evlerinden de çok uzaktaydılar. Çaresiz kalmışlardı. Bir an önce bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

Çünkü örümcek her an gelebilirdi. Pıtır, nasıl kurtulabileceklerini düşünmeye başlamıştı. Ancak Çıtır:

– Artık burada ölürüz. Örümcek bizi yer. Ben çok korkuyorum, diye ağlamaya başlamıştı. Pıtır ise moralini bozmadan bir çözüm üretmeye çalışıyordu. Bu arada aklına bir çözüm geldi:

–Tamam buldum. Senin durumun benden daha iyi. Ben senin kurtulmana yardım edeceğim. Şimdi ben bütün gücümle ağırlığımı bu tarafa vereceğim. Sen de kanatlarını kurtarmaya çalış. Eğer sen kurtulabilirsen gidip yardım getirebilirsin.

– Haydi deneyelim öyleyse, dedi Çıtır.

İki arkadaş biraz uğraştıktan sonra Çıtır,

örümcek ağından kurtulmuştu.

Pıtır:

– Haydi acele et. Örümcek gelmeden eve ulaşıp ailemize haber vermelisin, dedi.

Çıtır hemen yola çıktı. Bir an önce eve ulaşıp yardım getirmeliydi. Eve doğru hızla yol alırken aklından bir düşünce geçmeye başladı. "Ya geri döndüğümde örümcek, Pıtırla birlikte beni de yakalarsa. Ben zaten kurtuldum. Pıtır'ı da kurtaramam. Artık benim yapacağım bir şey yok. Onu sorarlarsa görmedim derim." diye düşündü.

Aradan bir süre geçtikten sonra artık evdeydi. Şimdi ne yapacaktı. Kendi kurtulmuştu. Tehlikelerden uzak bir şekilde evinde olmak çok güzel bir duyguydu. Biraz rahatlamış, korkusunu atlatmıştı. Ama arkadaşını orada tehlikeler içinde yapayalnız mı bırakacaktı? Olanları büyüklerine anlatırsa belki de onu cezalandıracaklardı.

Arkadaşı ölümle burun burunaydı. Hayır, böyle davranamazdı. Biraz daha sakinleştikten sonra olanların kendi suçu olduğunu hatırladı. Pıtır, kendisinin ısrarıyla bu yolculuğa çıkmıştı. Üstelik Pıtır, kendisini değil onu kurtarmıştı. Şimdi kim bilir ne kadar korkuyordu!

Bu arada Pıtır, korku ve ümitle yardım gelmesini bekliyordu. Çıtır ise bunları düşündüğü için çok utandı. Nasıl böyle kötü şeyler düşünebilmişti!

Çıtır, hemen gidip ailesine olanları anlattı. Aile büyükleri Pıtır için çok endişelendi ve Çıtırla birlikte onun olduğu yere doğru hızlıca uçmaya başladılar.

Çaresiz bir şekilde bekleyen Pıtır az ileride gezen bir örümcek gördü. Yakalandığı ağ o örümceğin ağı olmalıydı. Fazla zamanı kalmadığını düşündü. Belki de onu kurtarmaya yetişemeyecekti. "Allah'ım Çıtır ve yanındakiler bir an önce gelsin!" diye dua etti. Ümidini kaybetmemeye çalışıyordu. O sırada örümceğin kendisini henüz fark etmediğini anladı. Sesini çıkarmadan beklemeye devam etti.

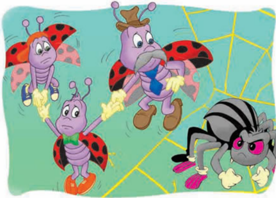
Pıtır, içinden sürekli dua ederken aileler, Çıtır'ın yol göstermesiyle onu bulmuştu. Fakat tehlike henüz geçmiş değildi. Çünkü örümcek çok yakınlarda bir yerdeydi. Pıtır, kendisini kurtarmaya gelenlere kısık bir sesle "Sessiz olun, örümcek ileriki dallardan birinde. Her an bizi farkedebilir." dedi. Pıtır'ın babası ağın sağ tarafına geçerek Çıtır'ın babasına:

– Şimdi ben ve Çıtır bu tarafa bastıracağız, siz de bütün gücünüzle Pıtır'ın kollarından çekin, dedi sessizce. Herkes Pıtır'ın babasının dediğini yapmaya başladı. Fakat o sırada örümcek onları gördü ve yanlarına doğru yaklaşmaya başladı. O an Çıtır:

– Acele edelim, örümcek geliyor! diye bağırdı.

Var güçleriyle bir yandan ağa bastırıp bir yandan da Pıtır'ı kollarından çektiler. Örüm-

cek yanlarına vardığında az kalsın hepsini birden yakalıyordu.

Uğurböcekleri ağın yanından uzaklaşırken, örümcek bu duruma çok hayıflandı. “Nasıl elimden kaçırdım bu güzel yemekleri.” diye çok üzüldü

Örümcek uğur böceklerinin arkalarından baka dursun onlar kendi ormanlarına gelmişlerdi bile.

Daha sonra uğur böcekleri sevinçle evlerine geldiler. Eve dönünce Pıtır:

– Biliyordum, başaracağını ve beni kurtarmaya geleceğini biliyordum, diye Çıtır'a sarıldı.

Çıtır, Pıtır gibi bir arkadaşı olduğu için çok mutluydu.

Çıtır'ın babası, izinsiz yaptıkları bu yolculuğun bir hata olduğunu uzun uzun onlara anlattı. Hatta birazcık kızdı bile.

Çünkü ikisi birden örümceğe yem olabilirdi. Hem de aileler onlara ne oluğunu bile bilemezdi. Çocukların böylesi işlerde mutlaka ailelerinden izin almaları ve böyle yolculuklara aileleriyle birlikte çıkmaları gerekiyordu. Ancak iki arkadaşın arasındaki sevgi, güven ve dostluktan dolayı onları affetmişlerdi.